

Kabbalat HaTorah at Sinai vs. Shushan

Atara Eis

1. תלמוד בבלי מסכת שבת דף פח עמוד א

ויתיצבו בתחתית ההר, אמר רב אבדימי בר חמא בר חסא: מלמד שכפה הקדוש ברוך הוא עליהם את ההר כגיגית, ואמר להם: אם אתם מקבלים התורה - מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתכם. אמר רב אחא בר יעקב: מכאן מודעא רבה לאורייתא. אמר רבא: אף על פי כן, הדור קבלוה בימי אחשורוש. דכתיב קימו וקבלו היהודים, קיימו מה שקיבלו כבר.

The Torah says, "And Moses brought forth the people out of the camp to meet God; **and they stood at the lowermost part of the mount**" (Exodus 19:17). **Rabbi Avdimi bar Hama bar Hasa said:** the Jewish people actually stood beneath the mountain, and the verse teaches that the Holy One, Blessed be He, overturned the mountain above the Jews like a tub, and said to them: **If you accept the Torah, excellent, and if not, there will be your burial. Rav Aha bar Ya'akov said:** From here there is a **substantial caveat** to the obligation to fulfill the **Torah**. The Jewish people can claim that they were coerced into accepting the Torah, and it is therefore not binding. **Rava said: Even so, they again accepted it willingly in the time of Ahasuerus, as it is written:** "The Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them" (Esther 9:27), and he taught: The Jews **ordained what they had already taken upon themselves** through coercion at Sinai.

2. רש"י מסכת שבת דף פח עמוד א

מודעא רבה - שאם יזמינם לדין למה לא קיימתם מה שקבלתם עליכם - יש להם תשובה, שקבלוה באונס. בימי אחשורוש - מאהבת הנס שנעשה להם.

A substantial caveat: As if they are called to judgment [as to] why you (the Jews) did not fulfil what you have accepted upon yourselves, they have an answer: They accepted it under duress. **In the time of Ahasuerus:** From love of the miracle that was done for them.

3. אסתר פרק א פסוק טז - כב

(טז) ויאמר ממוכן לפני המלך והשרים לא על המלך לבדו עושה ושתי המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש: (יז) כי יצא דבר המלכה על כל הנשים להכזות בעליהן בעיניהן באמרם המלך אחשורוש אמר להביא את ושתי המלכה לפניו ולא באה: (יח) והיום הזה תאמרנה שרות פרס ומדי אשר שמעו את דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בזיון וקצף: (יט) אם על המלך טוב יצא דבר מלכות מלפניו ויקתב בדתי פרס ומדי ולא יעבור אשר לא תבוא ושתי לפני המלך אחשורוש

ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה: (כ) ונשמע פתגם המלך אשר יעשה בכל מלכותו כי רבה היא וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן למגדול ועד קטן: (כא) ויטב הדבר בעיני המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממוכן: (כב) וישלח ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה ככתבה ואל עם ועם כלשונו להיות כל איש שרר בביתו ומדבר כלשון עמו: פ

Thereupon Memucan declared in the presence of the king and the ministers: "Queen Vashti has committed an offense not only against Your Majesty but also against all the officials and against all the peoples in all the provinces of King Ahasuerus. For the queen's behavior will make all wives despise their husbands, as they reflect that King Ahasuerus himself ordered Queen Vashti to be brought before him, but she would not come. This very day the ladies of Persia and Media, who have heard of the queen's behavior, will cite it to all Your Majesty's officials, and there will be no end of scorn and provocation! 'If it please Your Majesty, let a royal edict be issued by you, and let it be written into the laws of Persia and Media, so that it cannot be abrogated, that Vashti shall never enter the presence of King Ahasuerus. And let Your Majesty bestow her royal state upon another who is more worthy than she. Then will the judgment executed by Your Majesty resound throughout your realm, vast though it is; and all wives will treat their husbands with respect, high and low alike.'" The proposal was approved by the king and the ministers, and the king did as Memucan proposed. Dispatches were sent to all the provinces of the king, to every province in its own script and to every nation in its own language, that every man should wield authority in his home and speak the language of his own people.

4. אסתר פרק ג

(יב) ויקראו ספרי המלך בחדש הראשון בשלושה עשר יום בו ויכתב ככל אשר צוה המן אל אחשדרפני המלך ואל הפחות אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונו בשם המלך אחשורש נכתב ונחתם בטבעת המלך: (יג) ונשלחו ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר ושללם לבוז: (יד) פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים להיות עתדים ליום הזה: (טו) הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישובו לשנות והעיר שושן נבוכה: פ

On the thirteenth day of the first month, the king's scribes were summoned and a decree was issued, as Haman directed, to the king's satraps, to the governors of every province, and to the officials of every people, to every province in its own script and to every people in its own language. The orders were issued in the name of King Ahasuerus and sealed with the king's signet. Accordingly, written instructions were dispatched by couriers to all the king's provinces to destroy, massacre, and exterminate all the Jews, young and old, children and women, on a single day, on the thirteenth day of the twelfth month—that is,

the month of Adar—and to plunder their possessions. The text of the document was to the effect that a law should be proclaimed in every single province; it was to be publicly displayed to all the peoples, so that they might be ready for that day.

5. אסתר פרק ח

(א) ביום ההוא נתן המלך אחשוורוש לאסתר המלכה את בית המן צרר היהודים ומרדכי בא לפני המלך כי הגידה אסתר מה הוא לה: (ב) ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את מרדכי על בית המן: פ (ג) ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותברך ותתחנן לו להעביר את רעת המן האגגי ואת מחשבתו אשר חשב על היהודים: (ד) ויושט המלך לאסתר את שרבת הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך: (ה) ותאמר אם על המלך טוב ואם מצאתי חן לפניו וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את הספרים מחשבת המן בן המדתא האגגי אשר כתב לאבד את היהודים אשר בכל מדינות המלך: (ו) כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי: ס (ז) ויאמר המלך אחשוורוש לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי הנה בית המן נתתי לאסתר ואתו תלו על העץ על אשר שלח ידו ביהודים: (ח) ואתם כתבו על היהודים פטוב בעיניכם בשם המלך וחתמו בטבעת המלך כי כתב אשר נכתב בשם המלך ונחתום בטבעת המלך אין להשיב: (ט) ויקראו ספרי המלך בעת ההיא בחדש השלישי הוא חדש סיון בשלושה ועשרים בו ויכתב ככל אשר צוה מרדכי אל היהודים ואל האחשדרפנים והפחות ושרי המדינות אשר מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשנו ואל היהודים ככתבם וכלשונם: (י) ויכתב בשם המלך אחשוורוש ויחתם בטבעת המלך וישלח ספרים ביד הרצים בסוסים רכבי הרקש האחשתרנים בני הרמכים: (יא) אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל עיר ועיר להקהל ולעמד על נפשם להשמיד ולהרג ולאבד את כל חיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבוז: (יב) ביום אחד בכל מדינות המלך אחשוורוש בשלושה עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר: (יג) פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים ולהיות היהודים עתידים ליום הזה להנקם מאיביהם: (יד) הרצים רכבי הרקש האחשתרנים יצאו מבהלים ודחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה: פ

That very day King Ahasuerus gave the property of Haman, the enemy of the Jews, to Queen Esther. Mordecai presented himself to the king, for Esther had revealed how he was related to her. The king slipped off his ring, which he had taken back from Haman, and gave it to Mordecai; and Esther put Mordecai in charge of Haman's property. Esther spoke to the king again, falling at his feet and weeping, and pleading with him to avert the evil plotted by Haman the Agagite against the Jews. The king extended the golden scepter to Esther, and Esther arose and stood before the king. "If it please Your Majesty," she said, "and if I have won your favor and the proposal seems right to Your Majesty, and if I am pleasing to you—let dispatches be written countermanding those that were written by Haman son of Hammedatha the Agagite, embodying his plot to annihilate the Jews throughout the king's provinces. For how can I bear to see the disaster that will befall my people! And how can I bear to see the destruction of my kindred!" Then King Ahasuerus said to Queen Esther and Mordecai the Jew, "I have given Haman's property to Esther, and he has been impaled on

the stake for scheming against the Jews. And you may further write with regard to the Jews as you see fit. [Write it] in the king's name and seal it with the king's signet, for an edict that has been written in the king's name and sealed with the king's signet **may not be revoked.**" So the king's scribes were summoned at that time, on the twenty-third day of the third month, that is, the month of Sivan; and letters were written, at Mordecai's dictation, to the Jews and to the satraps, the governors and the officials of the one hundred and twenty-seven provinces from India to Cush: to every province in its own script and to every people in its own language, and to the Jews in their own script and language. He had them written in the name of King Ahasuerus and sealed with the king's signet. Letters were dispatched by mounted couriers, riding steeds used in the king's service, bred of the royal stud, to this effect: The king has permitted the Jews of every city to assemble and fight for their lives; if any people or province attacks them, they may destroy, massacre, and exterminate its armed force together with women and children, and plunder their possessions—on a single day in all the provinces of King Ahasuerus, namely, on the thirteenth day of the twelfth month, that is, the month of Adar. The text of the document was to be issued as a law in every single province: it was to be publicly displayed to all the peoples, so that the Jews should be ready for that day to avenge themselves on their enemies.

6. אסתר פרק ט פסוק ג - ה

(ג) וְכָל שָׂרֵי הַמְּדִינֹת וְהָאֲחַשְׁדָּרְפָּנִים וְהַפְּחוֹת וְעָשִׂי הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ מִנְּשָׂאִים אֶת הַיְּהוּדִים כִּי נָפַל פֶּחַד מֶרְדֵּכִי עֲלֵיהֶם: (ד) כִּי גָדוֹל מֶרְדֵּכִי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ וְשָׁמְעוּ הוֹלָה בְּכָל הַמְּדִינֹת כִּי הָאִישׁ מֶרְדֵּכִי הוֹלָה וְגָדוֹל: פ (ה) וַיִּכּוּ הַיְּהוּדִים בְּכָל אֵיבֵיהֶם מִכַּת חֶרֶב וְהָרָג וְאָבְדָן וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם כְּרִצּוֹנָם:

Indeed, all the officials of the provinces—the satraps, the governors, and the king's stewards—showed deference to the Jews, because the fear of Mordecai had fallen upon them. For Mordecai was now powerful in the royal palace, and his fame was spreading through all the provinces; this man Mordecai was growing ever more powerful. So the Jews struck at their enemies with the sword, slaying and destroying; they wreaked their will upon their enemies.

7. אסתר פרק ח טו-יז

(טו) וּמֶרְדֵּכִי יָצָא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחֹר וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוֹלָה וְתִכְרִיךְ בּוּץ וְאַרְגָּמָן וְהָעִיר שׁוֹשֵׁן צִהְלָה וְשָׁמְחָה: (טז) לַיְּהוּדִים הָיְתָה אוֹרָה וְשָׁמְחָה וְשִׁשְׁן וְיָקָר: (יז) וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִגִּיעַ שְׁמִחָה וְשִׁשְׁן לַיְּהוּדִים מִשְׁתָּה יוֹם טוֹב וְרַבִּים מֵעַמֵּי הָאָרֶץ מִתִּיבֵי הַיָּם כִּי נָפַל פֶּחַד הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם:

Mordecai left the king's presence in royal robes of blue and white, with a magnificent crown of gold and a mantle of fine linen and purple wool. And the city of Shushan rang with joyous cries. The Jews enjoyed light and gladness, happiness and honor. And in every province and in every city, when the king's command and decree arrived, there was gladness and joy among the Jews, a feast and a holiday. And many of the people of the land professed to be Jews, for the fear of the Jews had fallen upon them.

8. אסתר פרק ט

(א) ובשנים עשר חדש הוא חדש אדר בשלושה עשר יום בו אשר הגיע דבר המלך ודתו להעשות ביום אשר שברו איבי היהודים לשלוט בהם ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשנאיהם: (ב) נקהלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך אחשוורוש לשלח יד במבקשי רעתם ואיש לא עמד לפניהם כי נפל פחדם על כל העמים: (ג) וכל שרי המדינות והאחשדרפנים והפחות ועשי המלאכה אשר למלך מנשאים את היהודים כי נפל פחד מרדכי עליהם: (ד) כי גדול מרדכי בבית המלך ושמעו הולך בכל המדינות כי האיש מרדכי הולך וגדול: פ (ה) ויכו היהודים בכל איביהם מפת חרב והרג ואבדו ויעשו בשנאיהם כרצונם:

And so, on the thirteenth day of the twelfth month—that is, the month of Adar—when the king's command and decree were to be executed, the very day on which the enemies of the Jews had expected to get them in their power, the opposite happened, and the Jews got their enemies in their power. Throughout the provinces of King Ahasuerus, the Jews mustered in their cities to attack those who sought their hurt; and no one could withstand them, for the fear of them had fallen upon all the peoples. Indeed, all the officials of the provinces—the satraps, the governors, and the king's stewards—showed deference to the Jews, because the fear of Mordecai had fallen upon them. For Mordecai was now powerful in the royal palace, and his fame was spreading through all the provinces; this man Mordecai was growing ever more powerful. So the Jews struck at their enemies with the sword, slaying and destroying; they wreaked their will upon their enemies.

(ז) ביום שלשה עשר לחדש אדר ונוח בארבעה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה: (ח) והיהודים אשר בשושן נקהלו בשלשה עשר בו ובארבעה עשר בו ונוח בחמשה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה: (ט) על כן היהודים הפוזים הישבים בערי הפרזות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר שמחה ומשתה יום טוב ומשלוח מנות איש לרעהו: פ

That was on the thirteenth day of the month of Adar; and they rested on the fourteenth day and made it a day of feasting and merrymaking. (But the Jews in Shushan mustered on both the thirteenth and fourteenth days, and so rested on the fifteenth, and made it a day of feasting and merrymaking.) That is why village Jews, who live in unwalled towns, observe

the fourteenth day of the month of Adar and make it a day of merrymaking and feasting, and as a holiday and an occasion for sending gifts to one another.

(כ) ויכתב מרדכי את הדברים האלה וישלח ספרים אל כל היהודים אשר בכל מדינות המלך אחשוורוש הקרובים והרחוקים: (כא) לקיים עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום חמשה עשר בו בכל שנה ושנה: (כב) כימים אשר נחו בהם היהודים מאויביהם והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים: (כג) וקבל היהודים את אשר החלו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם: (כד) כי המן בן המדתא האגגי צרר כל היהודים חשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להמם ולאבדם: (כה) ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו ותלו אתו ואת בניו על העץ:

Mordecai recorded these events. And he sent dispatches to all the Jews throughout the provinces of King Ahasuerus, near and far, charging them to observe the fourteenth and fifteenth days of Adar, every year—the same days on which the Jews enjoyed relief from their foes and the same month that had been transformed for them from one of grief and mourning to one of festive joy. They were to observe them as days of feasting and merrymaking, and as an occasion for sending gifts to one another and presents to the poor. The Jews accordingly assumed as an obligation that which they had begun to practice and that Mordecai prescribed for them. For Haman son of Hammedatha the Agagite, the foe of all the Jews, had plotted to destroy the Jews, and had cast pur—that is, the lot—with intent to crush and exterminate them. But when [Esther] came before the king, he commanded: “With the promulgation of this decree, let the evil plot that he devised against the Jews recoil on his own head!” So they impaled him and his sons on the stake.

9. רש"י אסתר פרק ט פסוק כה

(כה) ובבאה - אסתר אל המלך להתחנן לו:

But when she came. [When] Esther [came] to the king to appeal to him.

אמר עם הספר - אמר המלך בפיו וצוה לכתוב ספרים שתשוב מחשבתו הרעה בראשו:

He directed in writing. The king stated orally and commanded to write letters that his [Haman's] wicked scheme should return upon his own head.

10. אבן עזרא אסתר פרק ט פסוק כה

(כה) ובבאה לפי המלך - הטעם כי המן חשב לאבד היהודים וכאשר באה אסתר אל המלך ותבקש על עמה אמר המלך שיכתוב עם הספר ישוב מחשבתו הרעה על כן בטלו הספרים הראשונים פירוש על כן השני:

The reason is that Haman had planned to destroy the Jews, and when **Esther** came before the king and pleaded on behalf of her people, the king said that it should be written together with the decree that his evil scheme be turned back upon his own head; therefore the first letters were annulled. Explanation of the second “therefore”:

11. גר"א על דרך הפשט אסתר פרק ט פסוק כה

(כה) ובבואה לפני המלך, פי' כשבא הדבר לפני המלך על בוריו אמר עם הספר נו':

that is, when **the matter** came fully and clearly before the king—he said, “together with the decree,” etc.

12. מלבי"ם אסתר פרק ט פסוק כה

כי בבואה מוסב על המחשבה שהזכיר בפסוק הקודם עת באה מחשבת המן לפני המלך, היינו עת שנודע להמלך מחשבתו כי יעץ רעה, ולא השיב את הספרים הראשונים, רק אמר עם הספר שעם הספר בעצמו ישוב מחשבתו על ראשו, שע"י שהמלך לא יכול להשיב הספר הקודם, רק השאיר הספרים הראשונים וכתב ספרים אחרים, ועי"כ היה מוכרח לתלות את המן למען ייראו השרים פן יענשו גם המה, ולא יחושו להספרים הראשונים רק להאחרונים, ועפ"ז נודע להם כי הספרים הראשונים לא נבטלו, וממילא היה הנס בתקפו גם ביום י"ג אדר, כנ"ל:

For “when she came” refers back to the scheme mentioned in the previous verse: when Haman’s plan came before the king—that is, when the king became aware of his plot and that he had devised evil—he did not revoke the first letters. Rather, he said, “together with the decree,” meaning that with the very decree itself his evil scheme would be turned back upon his own head. Since the king was unable to rescind the earlier decree and instead left the first letters in place while issuing other letters, he was compelled to hang Haman so that the officials would fear lest they too be punished, and would therefore pay heed not to the first letters but to the later ones. Thus it became known to them that the first letters had not been annulled, and consequently the miracle retained its full force even on the thirteenth day of Adar, as explained above.

13. אסתר פרק ט

(כו) על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על ככה ומה הגיע אליהם: (כז) קימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלוים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל שנה ושנה: (כח) והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם: ט

(כט) ותכתב אסתר המלכה בת אביחיל ומרדכי היהודי את כל תקופת לקיים את אגרת הפורים הזאת השנית: (ל) וישלח ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אחשורוש דברי שלום ואמת: (לא) לקיים את ימי הפורים האלה בזמניהם כאשר קיים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצמות וזעקתם: (לב) ומאמר אסתר קיים דברי הפורים האלה ונכתב בספר: פ

For that reason these days were named Purim, after pur. In view, then, of all the instructions in the said letter and of what they had experienced in that matter and what had befallen them, the Jews undertook and irrevocably obligated themselves and their descendants, and all who might join them, to observe these two days in the manner prescribed and at the proper time each year. Consequently, these days are recalled and observed in every generation: by every family, every province, and every city. And these days of Purim shall never cease among the Jews, and the memory of them shall never perish among their descendants. Then Queen Esther daughter of Abihail wrote a second letter of Purim for the purpose of confirming with full authority the aforementioned one of Mordecai the Jew. Dispatches were sent to all the Jews in the hundred and twenty-seven provinces of the realm of Ahasuerus with an ordinance of “equity and honesty”: These days of Purim shall be observed at their proper time, as Mordecai the Jew—and now Queen Esther—has obligated them to do, and just as they have assumed for themselves and their descendants the obligation of the fasts with their lamentations. And Esther’s ordinance validating these observances of Purim was recorded in a scroll.

14. צרור המור אסתר ט:כט

ותכתוב אסתר. קש' מה הוסיף אסתר בכתיבת' על כתיבת מרדכי. ונראה דמרדכי לא ציווה רק על עשיית השמח' בימי הפורים אבל כתיבת וקריאת המגיל' הית' רק אסתר העיקר כמבואר במס' מגיל' ששלח' אסתר לחכמים כתבונ' לדורות ומצאו לה מקרא. ולזה אמר את כל תוקף. והיינו המגיל' מתחילת' ועד סופ' כמו שדרשו חז"ל את כל תוקף תקפו של אחשורוש ושל מרדכי ותיקף הנס. וזהו שאמר ולקיים את האגרת הפורים השני היינו מצות כתיבת' וקריאתה של המגיל' אשר נאמר באגרת השני:

It is difficult: what did Esther add in her writing beyond what Mordecai had written? It appears that Mordecai commanded only the observance of rejoicing on the days of Purim, but the writing and reading of the Megillah was primarily through Esther, as is explained in Tractate Megillah, that Esther sent to the Sages, “Write me for generations,” and they found a scriptural basis for her. Therefore it says “all the authority,” meaning the Megillah from its beginning to its end, as our Sages expounded: “all the authority”—the authority of Ahasuerus and of Mordecai, and the authority of the miracle. And this is what is meant by “to confirm this second letter of Purim,” namely the commandment of writing and reading the Megillah, which was stated in the second letter.

15. רש"י אסתר פרק ט פסוק לב

(לב) ומאמר אסתר קים וגו' - אסתר בקשה מאת חכמי הדור לקבע' ולכתוב ספר זה עם שאר הכתובים וזהו ונכתב בספר:

Esther requested of the sages of the generation to establish and to write this book together with the other sacred writings; and this is the meaning of "and it was written in the book."

16. תלמוד בבלי מסכת מגילה דף ז עמוד א

אמר רב שמואל בר יהודה: שלחה להם אסתר לחכמים: קבעוני לדורות! שלחו לה: קנאה את מעוררת עלינו לבין האומות. שלחה להם: כבר כתובה אני על דברי הימים למלכי מדי ופרס.

Rav Shmuel bar Yehuda said: Esther sent to the Sages: Establish me for future generations. Esther requested that the observance of Purim and the reading of the Megilla be instituted as an ordinance for all generations. **They sent to her: You will thereby arouse the wrath of the nations upon us,** as the Megilla recounts the victory of the Jews over the gentiles, and it is best not to publicize that victory. **She sent back to them: I am already written in the chronicles of the kings of Media and Persia,** and so the Megilla will not publicize anything that is not already known worldwide.

רב ורב חנינא ורבי יוחנן ורב חביבא מתנו. בכלויה סדר מועד כל כי האי זוגא חלופי רבי יוחנן ומעייל רבי יונתן: שלחה להם אסתר לחכמים: כתבוני לדורות. שלחו לה: הלא כתבתי לך שלישים, שלישים ולא רבעים. עד שמצאו לו מקרא כתוב בתורה כתב זאת זכרון בספר, כתב זאת - מה שכתוב כאן ובמשנה תורה, זכרון - מה שכתוב בנביאים, בספר - מה שכתוב במגילה.

It was related that **Rav and Rabbi Ḥanina and Rabbi Yoḥanan and Rav Ḥaviva** taught the statement cited below. The Gemara comments: **Throughout the order of Moed, wherever this latter pair of Sages is mentioned, exchange Rabbi Yoḥanan and insert Rabbi Yonatan** in his place. They said: **Esther sent to the Sages: Write me for future generations** and canonize my book as part of the Bible. **They sent to her** that it is written: **"Have I not written for you three times"** (Proverbs 22:20), indicating that Israel's battle with Amalek is to be mentioned **three times** in the Bible **and not four times?** Since it is already mentioned three times (Exodus 17:8–16; Deuteronomy 25:17–19; I Samuel 15), there is no need to add a fourth source.

כתנאי: כתב זאת - מה שכתוב כאן, זכרון - מה שכתוב במשנה תורה, בספר - מה שכתוב בנביאים, דברי רבי יהושע. רבי אלעזר המודעי אומר: כתב זאת - מה שכתוב כאן ובמשנה תורה, זכרון - מה שכתוב בנביאים, בספר - מה שכתוב במגילה.

The Gemara comments: This matter is **parallel** to a dispute between **the *tanna'im***, as it was taught in a *baraita*: **“Write this,” that which is written here**, in the book of Exodus; **“a memorial,” that which is written in Deuteronomy; “in the book,” that which is written in the Prophets;** this is **the statement of Rabbi Yehoshua. Rabbi Elazar HaModa’i** disagrees and **says: “Write this,” that which is written in the Torah here in Exodus, and in Deuteronomy; “a memorial,” that which is written in the Prophets on this matter; “in the book,” that which is written in the Megilla.** Here too, the *tanna'im* disagreed whether or not the book of Esther has the same force and sanctity as that of the canonized books of the Bible.

אמר רב יהודה אמר שמואל: אסתר אינה מטמאה את הידים.

Rav Yehuda said that Shmuel said: The book of **Esther does not render the hands ritually impure.** Although the Sages issued a decree that sacred scrolls render hands ritually impure, the book of Esther was not accorded the sanctity of sacred scrolls.

למימרא דסבר שמואל אסתר לאו ברוח הקודש נאמרה? והאמר שמואל: אסתר ברוח הקודש נאמרה! - נאמרה לקרות ולא נאמרה ליכתוב.

The Gemara asks: **Is this to say that Shmuel maintains** that the book of **Esther was not stated with** the inspiration of **the Divine Spirit? But didn’t Shmuel himself say** elsewhere that the book of **Esther was stated with** the inspiration of **the Divine Spirit?** The Gemara answers: **It was stated** with the Divine Spirit that it is **to be read** in public; **however, it was not stated** that it is **to be written.** Therefore, the text was not accorded the sanctity of sacred scrolls.

מיתבי: רבי מאיר אומר: קהלת אינו מטמא את הידים, ומחלוקת בשיר השירים. רבי יוסי אומר: שיר השירים מטמא את הידים, ומחלוקת בקהלת. רבי שמעון אומר: קהלת מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל, אבל רות ושיר השירים ואסתר - מטמאין את הידים! הוא דאמר כרבי יהושע.

The Gemara raises an objection from a *baraita*. Rabbi Meir says: The book of **Ecclesiastes does not render the hands ritually impure,** as it was not accorded the sanctity of sacred scrolls; **however, there is a dispute with regard to** whether or not **the Song of Songs** renders the hands impure. **Rabbi Yosei says: The Song of Songs renders the hands ritually impure, but there is a dispute with regard to** the book of **Ecclesiastes. Rabbi Shimon says:** The ruling with regard to **Ecclesiastes is among the leniencies of Beit Shammai and among the stringencies of Beit Hillel,** as according to Beit Hillel it renders the hands impure and according to Beit Shammai it does not.

However, everyone agrees that the books of **Ruth, and the Song of Songs, and Esther render the hands ritually impure**, contrary to the opinion of Shmuel. The Gemara answers: It was Shmuel **who stated** his opinion **in accordance with** the opinion of **Rabbi Yehoshua** cited earlier that the book of Esther was not accorded the sanctity of sacred scrolls.

תניא, רבי שמעון בן מנסיא אומר: קהלת אינו מטמא את הידים, מפני שחכמתו של שלמה היא. אמרו לו: וכי זו בלבד אמר? והלא כבר נאמר וידבר שלשת אלפים משל, ואומר אל תוסף על דבריו.

It is taught in a *baraita*: **Rabbi Shimon ben Menasya says**: The book of **Ecclesiastes does not render the hands ritually impure because it is the wisdom of Solomon**, and not divinely inspired. **They said to him**: It was certainly divinely inspired and that is the reason that the book of Ecclesiastes was added to the canon; **as was it this alone that Solomon said? Wasn't it already stated: "And he spoke three thousand proverbs, and his poems were a thousand and five"** (I Kings 5:12)? Solomon spoke many proverbs, but only a portion of them were canonized in the Bible. Apparently, what is unique about those in Ecclesiastes is that they were divinely inspired. **And it says: "Add you not unto his words"** (Proverbs 30:6).

מאי ואומר? וכי תימא: מימר - טובא אמר, דאי בעי - איכתיב, ודאי בעי לא איכתיב. תא שמע אל תוסף על דבריו.

The Gemara asks: **What** is added by the proof introduced with the phrase: **And it says?** Why wasn't the first proof sufficient? The Gemara answers: **And if you would say** that in terms of what **he said, he said a great deal**, with regard to **which, if he so desired, it was written, and if he so desired, it was not written**; then that is why not all of his statements were preserved. Therefore, **come and hear: Add you not unto his words**. Apparently, the reason that it is prohibited to add to the proverbs is that the book of Ecclesiastes was divinely inspired.

תניא, רבי אליעזר אומר: אסתר ברוח הקודש נאמרה, שנאמר ויאמר המן בלבן. רבי עקיבא אומר: אסתר ברוח הקודש נאמרה, שנאמר ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל ראייה.

It is taught in a *baraita* that **Rabbi Eliezer says**: The book of **Esther was said with** the inspiration of **the Divine Spirit, as it is stated: "And Haman thought in his heart"** (Esther 6:6). If the book of Esther was not divinely inspired, how was it known what Haman thought in his heart? **Rabbi Akiva says**: The book of **Esther was said with** the inspiration of **the Divine Spirit, as it is stated: "And Esther obtained favor in the sight of all those who looked upon her"** (Esther 2:15); this could have been known only through divine inspiration.

רבי מאיר אומר: אסתר ברוח הקודש נאמרה, שנאמר ויודע הדבר למרדכי. רבי יוסי בן דורמסקית אומר: אסתר ברוח הקודש נאמרה, שנאמר ובבזה לא שלחו את ידם.

Rabbi Meir says: The book of **Esther was said with** the inspiration of **the Divine Spirit, as it is stated** with regard to the conspiracy of Bigtan and Teresh against Ahasuerus: **“And the thing became known to Mordecai”** (Esther 2:22). This too could have been known only through divine inspiration. **Rabbi Yosei ben Durmaskit says:** The book of **Esther was said with** the inspiration of **the Divine Spirit, as it is stated: “But they did not lay their hands on the plunder”** (Esther 9:15). The only way that could have been stated with certainty is through divine inspiration.

אמר שמואל: אי הואי התם הוה אמינא מלתא דעדיפא מכולהו, שנאמר קימו וקבלו - קימו למעלה מה שקיבלו למטה.

Shmuel said: Had I been there among the *tanna'im*, I would have stated a matter that is superior to them all, as it is stated: **“They confirmed, and took upon themselves”** (Esther 9:27), which was interpreted to mean: **They confirmed above** in heaven **what they took upon themselves below** on earth. Clearly, it is only through divine inspiration that this could have been ascertained.